

Núria Güell inaugura la videoinstal·lació “Paraules d’amor. Un assaig sobre les passions” a Fabra i Coats en el 10è aniversari del Premi de Videocreació

- **El secretari general de Cultura destaca que, des del Departament de Cultura, “volem promoure la creació, donar visibilitat al talent, als creadors i a les obres, i fer-les itinerar pels centres d’art del país perquè arribin a tota la ciutadania”**
- **Al llarg d’aquesta dècada les peces guardonades han abordat qüestions com l’ansietat, la censura, el canvi climàtic, el desarrelament o la bogeria**

La peça de videoart “Paraules d’amor. Un assaig sobre les passions” de l’artista Núria Güell, guanyadora de la 10a edició del Premi de Videocreació, s’ha inaugurat aquest dijous al vespre al Fabra i Coats: Centre d’Art Contemporani de Barcelona en la marc del Festival Loop. L’exposició es podrà veure fins el 15 de desembre.

Enguany se celebra una dècada de trajectòria d’aquest premi, i en motiu d’aquest aniversari han participat a l’acte el secretari del Departament de Cultura, Josep Maria Carreté; el gerent de l’Institut de Cultura de Barcelona, Oriol Martí, i el codirector del Festival Loop, Emilio Álvarez. La inauguració de la peça ha anat acompanyada d’una performance dirigida per l’artista.

El secretari general de Cultura, Josep Maria Carreté, ha manifestat que des del Departament de Cultura “volem promoure la creació, donar visibilitat al talent, als creadors i a les obres, i fer-les itinerar pels centres d’art del país perquè arribin a tota la ciutadania”. En aquest sentit, ha dit que el Premi de Videocreació és un exemple i potencia el Sistema Públic d’Equipaments d’Arts Visuals, que impulsa el Departament de Cultura i que agrupa al voltant de 30 centres d’arreu de Catalunya.

El secretari general de Cultura ha explicat que, amb motiu dels 10 anys del Premi de Videocreació, el Departament de Cultura està editant un llibre commemoratiu amb les obres guanyadores, i ha recordat que les obres s’han adquirit per la Col·lecció Nacional d’Art Contemporani del Departament de Cultura, i que ara fomen part dels fons del MACBA o del Museu d’Art de Girona.

“El Premi de Videocreació neix en el talent dels nostres artistes i retorna a tots nosaltres amb l’enriquiment de les col·leccions dels museus catalans”. “L’enriquiment d’un patrimoni col·lectiu que transforma”, ha reblat Carreté.

El Premi de Videocreació és una coproducció d'un projecte de videocreació entre els Centres Territorials del Sistema Públic d'Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya; Santa Mònica; Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i Loop.

Els Centres Territorials del Sistema Públic d'Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya són: [ACVic Centre d'Arts Contemporànies, Vic](#); [Bòlit, Centre d'Art Contemporani, Girona](#); [Fabra i Coats: Centre d'Art Contemporani de Barcelona](#); [MJAIC Mataró Art Contemporani](#); [Mèdol - Centre d'Arts Contemporànies de Tarragona](#); [Centre d'Art la Panera, Lleida](#); [Lo Pati - Centre d'Art Terres de l'Ebre, Amposta](#) i [Centre d'Art Tecla Sala, L'Hospitalet de Llobregat](#).

Exposició “Paraules d’amor. Un assaig sobre les passions”

La llista de representacions culturals occidentals al voltant de l’amor i les passions seria inacabable: des de la mitologia grega i les seves tragèdies, travessades per l’escolàstica cristiana, passant per l’amor cortès, el Segle d’Or i el romanticisme del XVIII i part del XIX, fins a les expressions culturals més populars o alternatives dels nostres dies, s’ha donat testimoni dels estralls causats per alguna idea d’amor.

En el pla del real, seguim patint els creients que exterminen l’altre en nom de l’amor a un Déu; els nacionalistes que continuen llançant-se a la seva mútua destrucció per amor a alguna pàtria o màtria; adolescents que entenen els trets zelotípics com a signes d’amor verdader; la mare que mata els seus fills perquè no pateixin; revolucionaris que donen la vida o la treuen per amor a alguna idea de revolució social; o l’amant que decideix matar l’estimada (o a l’inrevés) en veure que perd el seu amor.

Quina és la responsabilitat de la cultura en totes aquestes paradoxes? Quantes situacions dramàticament preestablertes hem viscut en les nostres històries d’amor? Quins gaudis o fantasmes s’oculden darrere de la màscara de les creences al voltant de l’ideal de l’amor? Podria ser que la principal causa dels conflictes socials no fos l’odi sinó un excés d’amor cec? Quins efectes tindria sobre l’ordre social la desidealització de l’amor? I sobre nosaltres?

L’obra “Paraules d’amor” planteja totes aquestes qüestions en un videoassaig que parteix d’una acció escènica que es va presentar Teatre Nacional de Catalunya l’abril de 2024, que va consistir en un recital de poemes d’amor escrits i llegits per subjectes que al·leguen haver matat, exercit violència o arriscat la vida en nom de la idea d’amor que sostinguessin. L’artista va convidar als participants a escriure un poema o un relat sobre la seva passió sense filtres i sense censura.

Amb la producció d’aquesta acció com a eix, el videoassaig es proposa investigar la relació entre les produccions culturals occidentals al voltant de la passió amorosa i algunes de les conseqüències que aquestes representacions i discursos tenen sobre allò real dels cossos, tant en allò singular com en allò col·lectiu.

A l'exposició de "Paraules d'amor", Núria Güell, a través d'una acció inaugural i la videoprojecció de la peça qüestiona les representacions instituïdes i els mandats culturals apresos entorn de l'amor passional i les seves conseqüències.

Treure o donar la vida en nom de l'amor pot arribar a semblar inevitable, les causes poden ser milers, però, després d'exercir violència en nom de l'amor, què queda?

Són moltes les veus que assenyalen certa noció d'amor —romàntic, neuròtic o passional— com la forma principal d'alienació en la nostra societat. Güell, que entén la seva pràctica artística com una pràctica de confrontació social, ens convida a una reactivació de l'acció "Paraules d'amor". Aquesta acció es portarà a terme durant la inauguració de l'exposició.

Activitats

El 28 de novembre a les 18 h a Fabra i Coats hi haurà també una conversa referent a la peça entre l'artista i la psicoanalista Rosa María López, membre de l'Associació Mundial de Psicoanàlisi (AMP) i docent de l'Institut del Camp Freudià, tot seguit d'una acció coordinada per l'artista i un concert de cançons romàntiques a càrrec del grup Tutú-Keké. Més informació, [aquí](#).

El concepte de l'amor

Sabem que allò representat no preexisteix a la seva representació, les representacions creen allò que representen. I la cultura és l'encarregada del manteniment i l'actualització de les representacions. Aquestes representacions, quan es prenen per reals, solen provocar conflictes i malestars; un abisme insondable separa allò representat d'allò existent.

La idea que tenim de l'«amor» és també una representació, un fet cultural i, per tant, après.

La cultura occidental—de tradició grecoromana i judeocristiana— és plena de mites, d'ideals, de creences i de somnis. Segons la psicoanalista argentina Carmen González Táboas, d'orientació lacaniana, ho podem permetre perquè en la nostra cultura el paradís i l'eternitat estan promesos, encara que sigui a canvi d'amor sacrificial. El cristianisme porta al seu si el drama de la passió (de Crist), un acte «d'amor» sobirà: Déu sacrifica el seu fill i el seu fill se sacrifica per la humanitat.

Tots aquests mites i relats sobre l'amor esmentats inicialment, construeixen un ideal d'amor a la nostra cultura que, com tot ideal, sabem que és de l'ordre de l'imaginari.

La passió amorosa, canviant en les formes per les modalitats dels temps, continua apareixent com una marca femenina per excel·lència. Morir d'amor, realment o psíquicament, concerneix també els homes, però a la nostra cultura es mostra com un paradigma femení. Fedra n'és l'arquetip en la tragèdia grega.

Angoixa, depressió, desesperació són el revers de l'autonomia del subjecte, impliquen el sacrifici extrem en nom de l'amor —a l'art, a la mitja taronja, a la pàtria, etc.—. Igual que els testimonis d'aquelles i aquells que justifiquen el maltractament sofert com un signe d'amor per part de l'estimat, encara que sigui un signe nociu. Un maltractament exercit en nom d'un amor passional, desgraciat, degradat a l'odi.

Güell reflexiona sobre en aquesta obra les pulsions d'Eros i Thànatos i els estralls que l'amor passional encara comporta en la societat «de l'amor líquid».

Núria Güell

Núria Güell (1981, Vidreres) es va llicenciar en Belles Arts a la Universitat de Barcelona, en l'especialitat d'escultura, i va continuar els seus estudis a la Càtedra Art de Conducta de l'Havana, Cuba. La seva pràctica artística es caracteritza per la confrontació i el qüestionament d'evidències i convencions morals. Una pràctica que l'artista entén com a necessària des del punt de vista social i polític, i en la qual es posa en joc allò cultural i allò establert.

Entre les seves exposicions individuals, destaquen Confinements, Escape Plans and a Various Kinds of Jouissance, a Salle Principale (París, 2023); Tot ordre es vol pur. Una exposició retrospectiva, a Fabra i Coats (Barcelona, 2021); Nation State. Four Escape Strategies, a Biennale Warszawa (Polònia, 2019); Au nom du Père, de la Patrie et du Patriarcat, a CAC Brétigny (França, 2018); i Troika Fiscal Disobedience Consultancy, a Project Arts Centre (Dublín, 2016).

Ha col·laborat en exposicions col·lectives com The Museum of Arte Útil, a Van Abbemuseum (Eindhoven, 2013); Un saber realmente útil, a Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (Madrid, 2014); Today Is Our Tomorrow, a PUBLICS (Hèlsinki, 2019); Coreografies del gènere, al CCCB (Barcelona, 2019); Un mêmemonde, a Maison des Arts Georges & Claude Pompidou (França, 2021); “Everyone is an Artist”: Cosmopolitical Exercises with Joseph Beuys, a Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen (Düsseldorf, 2021); i Palestina libre. Exposición de Apoyo al Pueblo Palestino y por el Fin de la Ocupación, a Espacio Tangente (Burgos, 2024).

Ha rebut, també, diversos premis i beques al llarg de la seva trajectòria, i col·labora regularment amb centres socials i educatius.

10 anys del Premi de Videocreació

El Premi de Videocreació es consolida aquest any amb una dècada de trajectòria al darrere. Aquest Premi és una suma d'esforços, una coproducció entre els vuit Centres Territorials d'Arts Visuals del Departament de Cultura, Santa Mònica i el Festival Loop.

El Premi té el propòsit de promoure el treball d'artistes que destaquin pels seus plantejaments innovadors en l'àmbit de les arts contemporànies i en concret de la videocreació. Un dels objectius principals és que els i les artistes visuals, els

centres i les institucions implicades puguin desenvolupar-se en xarxa, amb més presència internacional i al territori.

Des del Departament de Cultura s'aposta per aquest premi des de fa deu anys per a promoure la disciplina artística del videoart, visibilitzar les obres de creadores i creadors i fer-les itinerar pels centres d'art del país perquè arribin a tota la ciutadania.

Totes les obres premiades a les edicions anteriors s'han adquirit per la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani del Departament de Cultura i ara formen part de les col·leccions del MACBA o del Museu d'Art de Girona. Així, el Premi de Videocreació potencia la producció i l'exhibició d'obres de videoart i l'enriquiment de les col·leccions dels museus catalans.

En les edicions precedents han estat premiats les següents obres i artistes:

- **Jordi Colomer pel projecte “X-Ville” en la 1a edició** una peça que gira entorn les utopies i la seva capacitat per a concentrar multituds.
- **Carles Congost per l’obra “Wonders” en la 2a edició** un videoassaig que qüestiona el model cultural, social i econòmic del món de la cultura de masses.
- **Joan Morey en la 3a edició per “«COS SOCIAL [Lliçó d'anatomia]»”;** una video-performance que examina la construcció social del cos en la cultura contemporània occidental i el seu desencadenant en l'àmbit de la performance artística.
- **María Ruido en la 4a edició pel projecte “Estado de Malestar (malestar_exhuberancia_anomalia)”**, un assaig visual sobre el patiment psíquic que provoca el sistema de vida en què estem immersos. El seu treball presenta una anàlisi de l'ansietat col·lectiva, la depressió i les peculiars malalties de la societat actual.
- **Isaki Lacuesta per l’obra “Jo soc allò prohibit” en la 5a edició**
L’obra reflexiona sobre la censura i la prohibició d’imatges i idees en la història d’Espanya des de 1977 –any de les primeres eleccions democràtiques- fins a l’actualitat.
- **Mabel Palacín pel projecte “Lladres” en la 6a edició** que recull les complexes relacions entre imatge i llenguatge expressades extensament en la tradició audiovisual.
- **Lúa Coderch per “Palau de vent”** que explora la qüestió de la desorientació i el desencaix vital i **Mireia Sallarès amb “Història potencial de Francesc Tosquelles, Catalunya i la por”** que narra la història del psiquiatre català Francesc Tosquelles, premiades ex aequo en la 7a edició
- **Alex Reynolds en la 8a edició per l’obra “Billie y Nilo”** que es pregunta es pregunta, a través del retrat d’un infant i la seva relació amb els adults, què passaria si es revertís la relació entre adult i nen.

- **Fito Conesa per “Anòxia. Un preludi constant” en la 9a edició una obra** que parla de la degeneració ecosistèmica i a l'ecocidi imminent a la badia de Portmán a Múrcia.